

Peters monologer

Ægte kærlighed findes ikke. Man kan ikke sværge nogen troskab for evigt. Hver eneste dag kan jeg møde den, der er bedre for mig.

Et forhold bliver aldrig bedre, end når begges øjne mødes for første gang, og man virkelig *ser* hinanden. I det øjeblik er potentialet størst, og det møde kan jeg bære med mig resten af livet og flygte ind i, når jeg har brug for at drømme mig væk.

Jeg drømmer om Mia, men hvem drømmer Nicole om? Efter hvilken målestok dømmer hun mig?

Hvad er et forhold? Er det smukt eller patetisk, at to mennesker støtter sig til hinanden og venter på noget bedre?

Hvad sker der, hvis hun spørger, om vi skal gifte os? Hvordan kan man undgå at svare ja, uden at forholdet går i stykker? Et frieri er et ultimatum.

Nicoles monologer

Hvordan blev det sådan her, at vi bor sammen, men alligevel aldrig er alene sammen? Det er, som om man altid kan fornemme en tredje person, der sidder midt i mellem os og forhindrer os i at tale med hinanden.

Hvordan hænger kærlighed sammen? Hvordan kan jeg tænke på Lars, når jeg bor sammen med Peter? Hvad er det, jeg vil, og hvordan tager man fat på det? Jeg kan ikke føle i kroppen, om det er rigtigt eller forkert. Hvornår bør man slå op? Er det ikke utroskab, selvom det kun sker i tankerne?

Er det måske i virkeligheden sådan, at næsten alle mennesker passer sammen? At det svære er at kæmpe sig over den tærskel, hvor kærlighed opstår? Et forhold er en slags romantisk overenskomst. At gifte sig er et desperat forsøg på at eje et andet menneske. En falsk tryghed.

Hvad er et forhold? Er det en platform for os begge, som vi kan gøre individuelle udfald fra, eller har vores tosomhed sin egen værdi? Hvad så vi i hinanden i begyndelsen? Findes det stadig et sted?

Det koster at elske. Man må beslutte sig for at blive ved med at gøre det, selv når følelsen i brystet begynder at forsvinde. Og siden glemme, at det er sådan, det er.